

Λιμήν ημίν, γενού, Δέσποινα

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

«Λιμήν ημίν γενού θαλαττεύσουσι, και ορμητήριον, εν τω πελάγει των θλίψεων και των σκανδάλων πάντων του πολεμήτορος». Με τα λόγια αυτά απευθύνεται ο υμνογράφος του Κανόνος των Χαιρετισμών στην Υπεραγία Θεοτόκο (3ο τροπάριο ΣΤ' ωδής) και την προσκαλεί και την παρακαλεί να γίνη το λιμάνι μας και το ορμητήριό μας, το ασφαλές μας καταφύγιο στις θλίψεις και στις συμφορές του βίου μας.

Μία οικεία εικόνα από την φύση και την ζωή των ναυτιλλομένων μας προβάλλει ο ποιητής, την εικόνα του λιμένος. Τι άλλο ονειρεύονται οι άνθρωποι που ταξιδεύουν στην θάλασσα από ένα ασφαλές και απάνεμο λιμάνι, για να αράξουν μετά από ένα μακρυνό, κοπιαστικό και κάποτε επικίνδυνο ταξίδι; Έτσι και η ζωή μας, όλων των ανθρώπων, παρομοιάζεται με ένα μεγάλο ταξίδι, συχνά με πολλές φουρτούνες, που κλυδωνίζουν το καράβι των επιβαινόντων. Είναι τόσο ψηλά τα κύματα και τόσο αγριεμένη η θάλασσα που όλοι εμείς οι «θαλαττεύοντες», οι δαρμένοι από την θαλασσοταραχή, αναζητούμε με αγωνία ένα λιμάνι. Στον ορίζοντα δεν αντικρύζομε κάποιον κοντινό όρμο και δεν βλέπομε καμμία ελπίδα σωτηρίας ούτε

ανθρωπίνης βοήθειας. Τότε είναι που στρέφουμε τα μάτια μας στην γλυκιά μας μητέρα, την Παναγία, σ' αυτήν που πάντοτε στρεφόμαστε με την επίκληση «Παναγία μου», όταν πλέον έχει εκλείψει κάθε άλλη ελπίδα και διέξοδος στις τρικυμίες του βίου μας.

Στην συνείδηση των πιστών η Παναγία μας αναγνωρίζεται ως λιμάνι, ως καταφυγή και ελπίδα μας, διότι εκείνη γνώρισε, όσο καμμία άλλη γυναίκα, όσο κανένας άλλος άνθρωπος, τον πόνο και την θλίψη. Και μόνον όποιος γνωρίζει τον πόνο, όποιος έρχεται αντιμέτωπος με τις συμφορές του βίου, αυτός και μόνον είναι σε θέση να παρηγορήσει τον άλλον.

Η Παναγία μας, ασφαλώς, από μικρή γνώρισε την ορφάνεια και στην συνέχεια την φτώχεια στο πλευρό του προστάτου της Ιωσήφ. Ένα φτωχό σπήλαιο βρέθηκε να τους στεγάσει εκείνη την άγια βραδιά, που η Παναγία έφερε στον κόσμο τον Μονογενή Της, και δεν είχε να του προσφέρει τα απαραίτητα, πέρα από την αγάπη της. Στην συνέχεια όλη η αγία οικογένεια έζησε την εμπειρία της προσφυγιάς. Μόνον όποιος έχει γευτή αυτήν την πικρή εμπειρία είναι σε θέση να νοιώσει τον πόνο και την θλίψη του ξεριζωμένου.

Όμως η γλυκιά μας Παναγία υπέφερε πάντοτε σιωπηλά και χωρίς μεγάλη διαμαρτυρία τον πόνο της. Υπέφερε στην συνέχεια και τις θλίψεις και τις στενοχωρίες από τις διώξεις, τις ύβρεις και τις συκοφαντίες του αγαπημένου Της τέκνου. Και το χειρότερο! Ρομφαία διήλθε την καρδιά της, όταν τον είδε ανεβασμένο στον Σταυρό να υποφέρει αδικώς «διά τας αμαρτίας ημών» και ο

σπαραγμός της ήταν σίγουρα απερίγραπτος.

Πόσο μας συγκλονίζει, αλήθεια, το υπέροχο τροπάριο -Σταυροθεοτοκίο- που ακούμε κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής στην Ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου: «Σφαγήν σου την άδικον, Χριστέ, η παρθένος βλέπουσα οδυρομένη εβόα σοι□ Τέκνον γλυκύτατον, πως αδίκως πάσχεις; Πως τω ξύλω κρέμασαι ο πάσαν την γην κρεμάσας τοις ύδασι; Μη λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, την Μητέρα και δούλην σου δέομαι.»

Βεβαίως, υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι γύρω μας που φτάνουν στα όριά τους, γευόμενοι την οδύνη από τις αναποδιές της ζωής και συχνά τον κατατρεγμό των συνανθρώπων των, την ψευτιά και την αδικία. Ε, λοιπόν, αυτοί οι πονεμένοι έχουν που να στραφούν στο φαινομενικό των αδιέξοδο. Έχουν που να ορθώσουν το βλέμμα των, για να βρουν παρηγορία. Έχουν ένα τελευταίο αλλά ασφαλές λιμάνι. Έχουν Εκείνην, η οποία διά του Υιού Της έγινε ο λιμνή και η προστασία πάντων των θλιβομένων και κλυδωνιζομένων από τις φορτούνες της ζωής. Έχουν έναν απάνεμο όρμο να αράξουν και να αναπαυθούν, έστω και για λίγο, μέχρι την επομένη τρικυμία.

Διότι τρικυμιώδης θα είναι ο βίος μας «πάσας τας ημέρας της ζωής ημών» «διά το πλήθος των αμαρτημάτων ημών». Το ζήτημα είναι να μην νοιώθουμε μόνοι σ' αυτό το δύσκολο ταξίδι, να νοιώθουμε το χέρι της Παναγίας και του Χριστού, που κατευθύνει τα διαβήματά μας μακριά από τις κακοτοπιές, μας λυτρώνει από τα δεινά και μας χαρίζει την σωτηρία μας.

Για να νοιώσωμε όμως αυτήν την θεία βοήθεια, χρειάζεται να ασκηθούμε και εμείς στον πόνο και στην θλίψη. Να μην τα αντιμετωπίζωμε ως κατάρα αλλά ως ευλογία, ως δοκιμασία, για να εξέλθωμε νικητές «διά πυρός και σιδήρου», όπως οι Άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, που τιμάμε αυτόν τον μήνα (9 Μαρτίου), και όλοι ασφαλώς οι Μάρτυρες. Και την νίκη αυτήν, στο μέτρο του δυνατού για τον καθένα, δεν μπορούμε να την κερδίσωμε μόνοι μας.

Ας το παραδεχθούμε επιτέλους, ότι με τις δικές μας δυνάμεις μόνον, λόγω της ασθενικής από την αμαρτία φύσεώς μας, δεν καταφέρνομε να αντιμετωπίζωμε τις συνεχείς επιθέσεις του πολεμήτορος, τις κάθε λογής αναποδιές και τις συμφορές του βίου.

Χρειάζεται η θεία ενδυνάμωση και η φώτιση από τους μεγάλους πονεμένους, τους Αγίους μας. Αυτοί μας δείχνουν τον τρόπο, με την υπομονή, την επιμονή και την ταπείνωσή των. Χρειάζεται, επίσης, η συμπαράσταση εκ μέρους των άλλων πονεμένων αδελφών, εκείνων δηλαδή που, αφού γεύτηκαν οι ίδιοι την εμπειρία του

πόνου, έχουν με την σειρά των την δύναμη και την θέληση να συμπαρασταθούν και στους λιγότερο έμπειρους, τους εντελώς άπειρους η και αδύναμους αδελφούς των. Όπως η χαρά, όταν μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται, έτσι και ο πόνος που μοιράζεται μικραίνει και γίνεται πιο γλυκός.

Τώρα πιά, στις σύγχρονες διακυμάνσεις του βίου, που οι πολλοί και πολλά υποσχόμενοι «προστάτες» μας μας εγκαταλείπουν πλέον αβοηθήτους, που οι φουρτούνες όλο και πληθαίνουν, που η ψευτιά και η υποκρισία περισσεύουν, που οι πόλεμοι και οι ασθένειες σκορπίζουν τον τρόμο του θανάτου γύρω μας και μέσα μας, «εις τίνα καταφύγωμεν», που να προσβλέψωμε αλλού από την «πάντων βοήθεια», την ελπίδα πάντων των θλιβομένων, την παρηγορία πάντων των αναστεναζόντων, το λιμάνι πάντων των κλυδωνιζομένων;

Σ' αυτήν αναφωνούμε, επίσης κατά το Μεγάλο Απόδειπνο, την κατανυκτική αυτήν περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής: «Παναγία Θεοτόκε, τον χρόνον της ζωής μου, μη εγκαταλείπης με· ανθρωπίνη προστασία μη καταπιστεύσης με, αλλά αυτή αντιλαβού, και ελέησόν με.». Την καλούμε δηλαδή να μην μας αφήση σε ανθρώπινα χέρια προστασίας, αλλά να μας αναλάβη η ίδια (αυτή αντιλαβού), να γίνη ο ασφαλής λιμένας μας.

Το μόνο που έχουμε να κάνωμε όλοι μας είναι να εμπιστευτούμε τους εαυτούς μας στην δική της προστασία, εάν βεβαίως θέλωμε να κερδίσωμε την θεική γαλήνη, την πολυπόθητη ειρήνη και την σωτηρία μας, με την χάρη του Υιού Της και τις δικές της πρεσβείες. Γένοιτο!

PERMANENTLY_REMOVED